

VETLLA AMB ELS JOVES

Campo San Juan Pablo II -Metro Park (Panamà)

26 de gener de 2019

Estimats joves, bona tarda!

Hem vist aquest bonic espectacle sobre l'Arbre de la Vida que ens mostra com la vida que Jesús ens regala és una història d'amor, una història de vida que vol barrejar-se amb la nostra i arrelar a la terra de cadascú. Aquesta vida no és una salvació penjada "al núvol" esperant ser descarregada, ni una "aplicació" nova a descobrir o un exercici mental fruit de tècniques d'autosuperació. Tampoc la vida que Déu ens ofereix és un "tutorial" amb el qual aprendre la darrera novetat. La salvació que Déu ens regala és una invitació a ser part d'una història d'amor que s'entrecreu amb les nostres històries; que viu i vol néixer entre nosaltres perquè donem fruit allí on estiguem, com estiguem i amb qui estiguem. Allí ve el Senyor a plantar i a plantar-se; és el primer en dir "sí" a la nostra vida, Ell sempre va primer, és el primer a dir sí a la nostra història, i vol que també diguem "sí" al costat d'Ell. Ell sempre ens cerca primer.

Així va sorprendre a Maria i la va convidar a formar part d'aquesta història d'amor. Sense cap dubte la jove de Natzaret no sortia en les "xarxes socials" de l'època, Ella no era una "influencer", però sense voler-ho ni buscar-ho es va tornar la dona que més va influenciar en la història.

Li podem dir amb confiança de fills: Maria, la "influencer" de Déu. Amb poques paraules es va animar a dir "sí" i a confiar en l'amor, a confiar en les promeses de Déu, que és l'única

força capaç de renovar, de fer noves totes les coses. I tots nosaltres avui tenim alguna cosa a fer nova a dins, avui hem de deixar que Déu renovi alguna cosa en el meu cor. Pensem una miqueta: Què vull jo que Déu renovi en el meu cor?

Sempre crida l'atenció la força del "sí" de Maria, jove, d'aquest «faci's» que li va dir a l'àngel. Va ser una cosa diferent a una acceptació passiva o resignada, va ser una cosa diferent a un "sí" com dient: bé, provarem a veure què passa. Va ser una mica més, una cosa diferent. Maria no coneixia aquesta expressió, era decidida, va saber de què es tractava i va dir sí.

Va ser una mica més, una cosa diferent, va ser el "sí" de qui vol comprometre's i arriscar, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretat que la certesa de saber que era portadora d'una promesa. Us pregunto a cadascun de vosaltres, us sentiu portadors d'una promesa? Quina promesa tinc en el cor per a tirar endavant?

Maria, sens dubte, tindria una missió molt difícil, però les dificultats no eren una raó per a dir "no". Segur que tindria complicacions, però no serien les mateixes complicacions que es produeixen quan la covardia ens paralitza per no tenir-ho tot clar o assegurat per endavant. Maria no va comprar una assegurança de vida, Maria se la va jugar i per això és forta, per això és una influencer, és la influencer de Déu.

El "sí" i les ganes de servir van ser més fortes que els dubtes i les dificultats. Aquesta tarda també escoltem com el "sí" de Maria ressona i es multiplica de generació en generació. Molts joves, a exemple de Maria, arriquen i aposten, guiats per una

promesa. Gràcies Erika i Rogelio pel testimoniatge que ens heu regalat. Heu sigut valents, mereixeu un aplaudiment.

Vàreu compartir els vostres temors, dificultats i tot el risc viscut davant el naixement d'Inés. En un moment concret va dir: «Als pares, per diverses circumstàncies, ens costa acceptar l'arribada d'un nadó amb alguna malaltia o discapacitat», això és cert, és comprensible. Però el sorprenent va ser quan va afegir: «en néixer la nostra filla decidim estimar-la amb tot el nostre cor». Davant la seva arribada, enfront de tots els anuncis i dificultats que apareixien, van prendre una decisió i van dir com Maria «faci's», van decidir estimar-la. Enfront de la vida de la vostra filla fràgil, indefensa i necessitada la vostra resposta, Erika i Rogelio, va ser "sí", i aquí tenim a la Inés. Vosaltres us vàreu animar a creure que el món no és sols per als forts! Gràcies! Dir "sí" al Senyor, és animar-se a abraçar la vida com ve amb tota la seva fragilitat i petitesa i fins i tot, moltes vegades, amb totes les seves contradiccions i insignificàncies, amb el mateix amor amb el qual ens va parlar Erika i Rogelio. Assumir la vida com ve. És abraçar la nostra pàtria, les nostres famílies, els nostres amics tal com són, també amb les seves fragilitats i petiteses. Abraçar la vida es manifesta també quan donem la benvinguda a tot el que no és perfecte, a tot el que no és pur ni destil·lat, però per això no és menys digne d'amor. Per ventura, algú per ser discapacitat o fràgil no és digne d'amor? Us pregunto, un discapacitat, una persona fràgil és digna d'amor? Sí. Va entendre.

Una altra pregunta, a veure com responeu: Algú per ser estranger, per haver-se equivocat, per estar malalt o en una presó no és digne d'amor? I així ho va fer Jesús: va abraçar al leprós, al cec i al paralític, va abraçar al fariseu i al pecador. Va abraçar al lladre en la creu i fins i tot va abraçar i va perdonar als qui l'estaven crucificant. Per què? Perquè només el qui s'estima pot ser salvat. Vosaltres no podeu salvar una

persona, no podeu salvar una situació si no estimeu. Només el que s'estima pot ser salvat. Ho repetim? Només el que s'estima pot ser salvat.

Per això, nosaltres podem ser salvats per Jesús, perquè ens estima. Podem fer-li les mil i una, però ens estima, i ens salva, perquè només el que s'estima pot ser salvat. Només el que s'abraça pot ser transformat.

L'amor del Senyor és més gran que totes les nostres contradiccions, fragilitats i petiteses, però és precisament a través de les nostres contradiccions, fragilitats i petiteses, com Ell vol escriure aquesta història d'amor. Va abraçar al fill pròdig, va abraçar a Pere després de les seves negacions i ens abraça sempre, sempre, després de les nostres caigudes ajudant-nos a aixecar-nos i posar-nos dempeus. Perquè la veritable caiguda, atenció a això, la veritable caiguda, la que és capaç d'arruïnar-nos la vida és la de romandre a terra i no deixar-se ajudar.

Hi ha un cant alpi preciós que van cantant mentre pugen la muntanya: en l'art d'ascendir la victòria no està a no caure, sinó a no romandre caigut. no romandre caigut. La mà perquè t'alcin. No romandre caigut.

El primer pas és no tenir por de rebre la vida com ve, no tenir por d'abraçar la vida, com és. Aquest és l'arbre de la vida que hem vist avui.

Gràcies Alfredo pel teu testimoniatge i la valentia de compartir-lo amb tots nosaltres. Em va impressionar molt quan deies: «vaig començar a treballar en la construcció fins que es va acabar aquest projecte. Sense ocupació les coses van prendre un altre color: sense escola, sense ocupació i

sense treball». Ho resumeixo en els quatre “sense” que deixen la nostra vida sense arrels i s'asseca: sense treball, sense educació, sense comunitat i sense família. És a dir, vida sense arrels. Aquests quatre “sense”, maten.

És impossible que algú creixi si no té arrels fortes que ajudin a estar ben sostingut i ferrat a terra. És fàcil “ensorrar-se” quan no hi ha d'on agafar-se, d'on subjectar-se. Aquesta és una pregunta que els adults estem obligats a fer-nos, els adults que estem aquí, és més, és una pregunta que vosaltres haureu de fer-nos i tenim el deure de respondre-us: Quines arrels us estem donant?, quins fonaments per a construir-se com a persones us facilitem? Què fàcil resulta criticar als joves i passar el temps murmurant si els privem d'oportunitats laborals, educatives i comunitàries des d'on aferrar-se i somiar el futur. Sense educació és difícil somiar un futur, sense treball és molt difícil somiar un futur, sense família i sense comunitat és gairebé impossible somiar un futur. Perquè somiar un futur és aprendre a respondre no només per a què visc, sinó per a qui visc, per a qui val la pena gastar la meva vida, i això ho hem de facilitar nosaltres els adults donant-los treball, educació, comunitat, oportunitats.

Com ens deia Alfredo, quan un es despenja i es queda sense treball, sense educació, sense comunitat i sense família, al final del dia se sent buit i acaba omplint aquest buit amb qualsevol cosa. Perquè ja no sabem per a qui viure, lluitar i estimar.

Als adults que estan aquí i als que ens estan veient, els pregunto: Què feu vosaltres per a generar un futur per als joves d'avui?, sou capaços de lluitar perquè tinguin educació, perquè tinguin treball, perquè tinguin família, perquè tinguin comunitat? Cadascun dels adults responguem-nos en el cor.

Recordo una vegada, xerrant amb uns joves que un em preguntà: "Per què avui molts joves no es pregunten sobre si Déu existeix o els costa creure en Ell i els falta tant compromís amb la vida?" Els vaig contestar: "I vosaltres, què penseu sobre això?" Entre les respostes que van sorgir en la conversa em recordo d'una que em va tocar el cor i té a veure amb l'experiència que l'Alfredo compartia: "Pare, és que molts dels joves senten que a poc a poc van deixar d'existir per a uns altres, se senten moltes vegades invisibles". Molts joves senten que van deixar d'existir per a uns altres, per a la família, per a la societat, per a la comunitat, i llavors moltes vegades se senten invisibles.

És la cultura de l'abandó i de la falta de consideració. No dic que tots, però molts senten que no tenen molt o res per a aportar perquè no compten amb espais reals des d'on sentir-se convocats. Com pensaran que Déu existeix si ells, aquests joves, fa temps que van deixar d'existir per als seus germans i per a la societat? Així els estem empenyent a no mirar el futur i a caure en les urpes de les drogues, de qualsevol cosa que els destrueixi. Podem preguntar-nos: Què faig jo amb els joves que veig?, els critico o no m'interessa?, els ajudo o no m'interessa? És veritat que per a mi van deixar d'existir fa temps?

Ho sabem bé, no n'hi ha prou amb estar tot el dia connectat per a sentir-se reconegut i estimat. Sentir-se considerat i convidat a alguna cosa és més gran que estar "a la xarxa". Significa trobar espais en els quals puguin amb les seves mans, amb el seu cor i amb el seu cap sentir-se part d'una comunitat més gran que els necessita i que també vosaltres joves necessiteu.

I això els sants ho van entendre molt bé. Penso per exemple en Don Bosco que no se'n va anar a buscar als joves a cap

lloc. A veure, aquí els que volen a Don Bosco, un aplaudiment. Don Bosco no va anar a buscar als joves a cap lloc llunyà o especial, simplement va aprendre a veure tot el que passava a la ciutat amb els ulls de Déu i, així, el seu cor va ser colpejat per centenars de nens, de joves abandonats sense estudi, sense treball i sense la mà amiga d'una comunitat. Molta gent vivia a la mateixa ciutat, molts criticaven a aquests joves, però no sabien mirar-los amb els ulls de Déu. Als joves cal mirar-los amb els ulls de Déu.

Ell ho va fer, Don Bosco es va animar, i es va animar a fer aquest primer pas: abraçar la vida com es presenta i, a partir d'aquí, no va tenir por de fer el segon pas: crear amb ells una comunitat, una família on amb treball i estudi se sentissin estimats. Donar-los arrels des d'on subjectar-se perquè poguessin arribar al cel, perquè poguessin ser algú en la societat, donar-los arrels per aferrar-se i que no els tiri a baix la revolada del vent, això va fer Don Bosco, això fan els sants, això fan les comunitats que saben mirar als joves amb els ulls de Déu. Vosaltres, els adults, us animeu a mirar als joves amb els ulls de Déu?

Penso en molts llocs de la nostra Amèrica Llatina que promouen el que anomenen gran família, llar de Crist que, amb el mateix esperit d'altres centres, busquen rebre la vida íntegrament com ve, i amb la seva complexitat perquè saben que l'arbre sempre guarda «una esperança guarda l'arbre: si és tallat, encara pot rebrotat, i no deixarà de fer néixer nous brots» (Jb 14,7).

I sempre es pot “rebrotar i treure nous brots”, sempre es pot començar de nou quan hi ha una comunitat, l'escalf d'una llar on arrelar, que ofereix la confiança necessària i prepara el cor per a descobrir un nou horitzó: horitzó de fill estimat, buscat, oposat i lliurat a una missió. Per mitjà de rostres

concrets és com el Senyor es fa present. Dir “sí” com Maria a aquesta història d'amor és a dir “sí” a ser instruments per a construir, en els nostres barris, comunitats eclesials capaces de vagarejar pels carrers de la ciutat, abraçar i teixir noves relacions. Ser un “influencer” en el segle XXI és ser custodis de les arrels, custodis de tot allò que impedeix que la nostra vida es torni gasosa, que la nostra vida s'evapori en el no-res.

Vosaltres els adults han de ser custodis de tot allò que ens permeti sentir-nos part els uns dels altres, custodis de tot allò que ens faci sentir que ens pertanyem.

Així ho va viure Nirmeen en la Jornada Mundial de la Joventut de Cracòvia. Es va trobar amb una comunitat viva i alegre, que li va sortir a l'encontre, li va donar pertinença, per tant identitat, i li va permetre viure l'alegria que significa ser trobada per Jesús. Nirmeen esquivava a Jesús, tenia les seves distàncies fins que algú li va fer veure arrels, li va donar pertinença i aquesta comunitat la va animar a començar aquest camí que ella ens va explicar. Un sant llatinoamericà una vegada es va preguntar: «El progrés de la societat, serà només per arribar a posseir l'últim cotxe o adquirir l'última tècnica del mercat? En això es resumeix tota la grandesa de l'home? No hi ha res més que viure per a això?» (cf. S.ALBERTO HURTADO, Meditació de Setmana Santa per a joves, 1946). Jo pregunto als joves: Voleu aquesta grandesa o no? *No!*

La grandesa no és sols tenir l'últim cotxe, adquirir l'última tècnica del mercat. Vosaltres vau ser creats per a una mica més. Maria ho va comprendre i va dir: Faci's! Erika i Rogelio ho van comprendre i van dir: Faci's! Alfredo ho va comprendre i va dir: Faci's! Nirmeen ho va comprendre i va dir: Faci's! Els hem escoltat aquí. Amics, jo us pregunto: Esteu disposats a dir “sí”? Sí! Heu après a contestar, ja m'agrada

més. L'Evangeli ens ensenya que el món no serà millor perquè hi hagi menys persones malaltes, menys persones febles, menys persones fràgils o ancianes de qui ocupar-se i fins i tot no perquè hi hagi menys pecadors; no, no serà millor per això. El món serà millor quan siguin més les persones que, com aquests amics que ens han parlat, estiguin disposats i s'animin a gestar el demà, a creure en la força transformadora de l'amor de Déu. A vosaltres joves us pregunto: Voleu ser "influencer" a l'estil de Maria. Ella es va animar a dir «faci's»? Només l'amor ens torna més humans, no les baralles, no el bullying, no sols l'estudi; només l'amor ens torna més humans, més plens, tota la resta són bons però buits placebos. Dins d'una estona ens trobarem amb Jesús viu en l'Eucaristia. Segur que tindreu moltes coses per dir-li, moltes coses per explicar-li sobre diferents situacions de les vostres vides, de les vostres famílies i dels vostres països.

Esteu davant de Jesús, cara a cara, animeu-vos, no tingueu por d'obrir-li el cor perquè Ell renovi el foc del seu amor, que us impulsi a abraçar la vida amb tota la seva fragilitat, amb tota la seva petitesa, però també amb tota la seva grandesa i bellesa. Que Jesús us ajudi a descobrir la bellesa d'estar vius i desperts, vius i desperts. No tingueu por de dir-li a Jesús que vosaltres també voleu prendre part en la seva història d'amor en el món, que esteu per a més!

Amics: Us demano també que en aquest cara a cara amb Jesús sigueu bons i li demaneu per mi perquè jo tampoc tingui por d'abraçar la vida, perquè sigui capaç de cuidar les arrels i sigui capaç de dir com Maria: Faci's segons la teva paraula!

